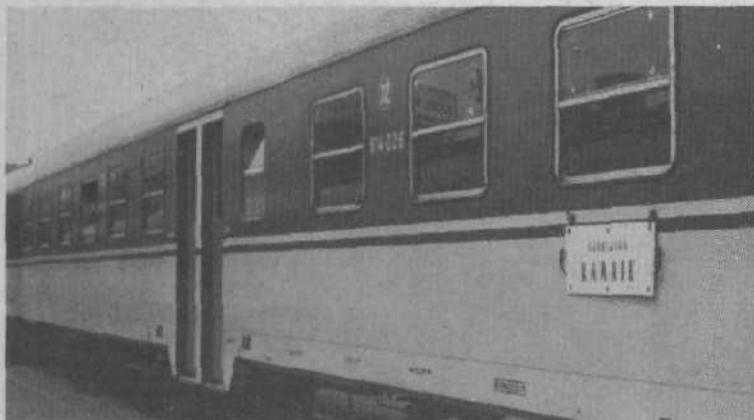

Trije popotniki so se odpravili na Črnuče. Najlepše je bilo Slavku na vlaku; pred odhodom je mirno zvrnil kozarček hladnega piva, ta čas sta se Lojzka in Francelj potila na Titovi cesti, vlak pa ga je medtem čakal na prvem peronu ljubljanske postaje. Slavko je bil na cilju le nekaj minut za »tek-mecema«.

Pot s fičkom na Črnuče nas je stala 12,60 din, če računamo kilometrin po 2,10 din (za katero vselej tarnamo, da je prenizka). V dirki nismo uporabili bližnjice, ki jo poznajo nekateri avtomobilisti (za druge naj bo še skrivnost). Na sliki: nova Samova cesta z vlaka.

Ob kamniški progi moramo biti zdaj bolj previdni. Avtomobilisti naj bodo pozorni zlasti na nezavarovanih prehodih, starši pa naj opozorijo otroke kako nevarno je na tirih. Na sliki: zapornice na stari Vodovodni cesti.

KAMNIČAN
SPET VOZI

Vlak bi bil najboljši, vendar..

V Kamnik so deset let drdrali le tovorni vlaki, ta čas so ob progi zrasle nove soseske. Naselje ob Bratovski ploščadi s prvikrat fotografirali z vlaka.

Kamničan bo pobral nekaj potnikov z avtobusov, zamen pa je pričakovati, da bi tvorci kolon na cestah presedali iz avtomobilov v vagone. Vlak bo včasih še podaljšal kolone, na primer pri zapornicah na Ježici.

Nismo še dobili prave mestne železnice, za začetek in pokušino pa je vlak na voljo tudi Črnučanom – Mestni avtobus zmagal v tekmi z osebnim avtomobilom in vlakom

V ponedeljek, 29. maja, so v Kamnik spet začeli voziti potniški vlaki. Kamničan ne bo razredčil reke avtomobilske pločevine na bežigrajskem delu štajerske vpadnice. Vlak pa bi nam odprl lepše prometne perspektive, če bi začeli bolj pogumno razmišljati o pravi mestni železnici, sistemu železniškega prometa, kakršen bo v Beogradu po rekonstrukciji železniškega vozlišča in kakršen se je uveljavil v številnih evropskih mestih.

Zamislimo si vlak, ki bi vsakih 5 minut vozil s Črnuč na Rakovnik in ustavljal pri soseski BS-7, Ljubljanskih mlekarah, pri podvozu na Samovi, pri viaduktu zraven tovarne Zmaj, na Zaloški cesti, pri Karlovškem mostu... Seveda ne smemo pričakovati, da bi takšen promet uredila kar sama železnica, saj bi potrebovala na desetine milijonov dinarjev za perone, dodatne tire, varnostne naprave, nove vlake. Zdaj smo morali z »občinskim« denarjem financirati gradnjo avtobusnih postajališč, zakaj ne bi primaknili tudi za ureditev mestne železnice?

Z VLAKOM NA ČRNUČE

Na Ježici in Črnučah so poldrugo uro zjutraj in opoldne – zaradi neprekinjenih kolon avtomobilov na glavni cesti – takorekoč odrezani od sveta. Zanimalo nas je, kako bi se zdaj obnesel vlak v tekmi z mestnim avtobusom in osebnim avtomobilom.

Preizkus smo naredili v sredo, 31. maja. Ob 14. uri smo se zbrali pri Nebošičniku. Lojzka je odšla po avto v garažno hišo, Francelj je pri glavni pošti stopil na avtobus številka 6, Slavko pa je odkorakal proti železniški postaji. Zbor smo napovedali pri trgovini Mercator na Črnučah.

Zmagal je Francelj z Viatorjevega zelenca; od Nebošičnika do Mercatorja na Črnučah je porabil 41 minut. Lojzka s fičkom, ponosom družine, je bila 4 minute

počasnejša, še 7 minut kasneje je bil pri Mercatorju Slavko z vlaka. V povprečju: tričetrt ure za dobrih 6 kilometrov poti!

O udobnosti potovanja ne kaže zgubljati besed. Najbolj so se potili potniki v avtobusu. Tudi v fičku, na vseh straneh obdanem s puhajočimi pošastmi, ni bilo kaj prida. V vlaku pa – pravo razkošje.

Dieselska lokomotiva je tisti dan pripeljala na črnuško postajo 9 »klasičnih« vagonov, kar vzpodbudno napojenih s potniki. Vsi so lepo sedeli in prijazno gledali skozi okna. Vlak je obstal ob 14.47, dve minuti kasneje kot bi moral po voznem redu. Slavko je bil ob 14.52 pri Mercatorju. Res je bil zadnji, toda s hojo od Nebošičnika do postaje (10 minut), vožnjo in potjo do Mercatorja je porabil vsega 27 »čistih« minut. Če bi vlak odpeljal četrto ure prej bi bil Slavko veliki zmagovalc na naši dirki!

Motorizirancem smo na dirki dali celo nekaj prednosti. Izbrali smo za cestni promet še ugoden čas, saj je največja gneča kakšnih deset minut kasneje. Redki so tisti, ki imajo v središču mesta od službe do avtomobila le nekaj minut hoje, še bolj redki so srečnejši, ki imajo avtobusno postajo pred svojim domom ali tovarno. Avtobusu so k zmagi odločilno pomagali uvidevni vozniki, ki so ga pri Ruskem carju hitro spustili v kolono, ne gre pozabiti tudi na rumeni pas od glavne pošte do Bavarskega dvora.

Žal je vlak izgubil dirko pri cenah. Vozovnica do Črnuč velja kar 7 din (podražen Viatorjev žeton 3,50 din) za 7 železniških tarifnih kilometrov; za 21 tarifnih kilometrov od Črnuč do Kamnika je treba plačati 6 din! Mar so takšne tarife namig železnici, naj se ne vmešava v mestni promet? Škoda, saj so časi takšni, da bi morali nagraditi slehernega državljan, ki pusti avto v garaži in se odpelje v službo z javnimi prometnimi sredstvi. Pa četudi z vlakom...

Na Črnučah so (z zamudo) zaljšali postajno poslopje. Kaj ga ne bi, po desetih letih bodo imeli spet opraviti s potniki, doslej so le premetavali tovore.

Delavska mesečna vozovnica za vlak iz Ljubljane do Črnuč stane 270 din (Viator 170 din), dijaška pa 100 din (Viator 75 din). Od Črnuč do Kamnika so cene nižje, čeprav je pot daljša; v to smer je seveda tudi več potnikov.